

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ,"

Γ. Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΑΠΕΡΓΙΑ

ΛΕΠΤΑ 30

ΑΘΗΝΑΙ

ΟΔΟΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ, ΑΡΙΘ. 14

1920

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ,"

Γ. Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΑΠΕΡΓΙΑ

ΛΕΠΤΑ 30

ΑΘΗΝΑΙ

ΟΔΟΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ, ΑΡΙΘ. 14

1920

Τὸ ἀφιερῶνω εἰς τοὺς μηχανουργοὺς τοῦ Πειραιῶς, ποὺ ἀπεργοῦν.

Γ. Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Ἰανουάριος 1920.

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΑΠΕΡΓΙΑ

Ἡ πάλη τῶν τάξεων καὶ ἡ ἀπεργία.

Μέσα εἰς τὸ σημερινὸν κεφαλαιοκρατικὸν σύστημα, ἐπάγῃ εἰς τὸ ἔποϊον στηρίζεται ὁλόκληρος ἡ οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ ἐργάνωσις τοῦ κόσμου, ὑπάρχει ἓνας πόλεμος ἀκήρυκτος, μία πάλη διαρκῆς, ἀδιάκοπος καὶ χωρὶς καμμίαν ἀνακωχὴν, μεταξὺ δύο τάξεων, τῆς Ἑργατικῆς καὶ τῆς Κεφαλαιοκρατικῆς. Ἡ παρατήρησις τῆς ζωῆς μᾶς δίδει ζωηρὰν τὴν εἰκόνα αὐτοῦ τοῦ φαινομένου. Ἐνας σωστός ἐμφύλιος πόλεμος διεξάγεται εἰς κάθε ἔθνος, πόλεμος σπαρακτικώτερος καὶ ἀγριώτερος ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς πολέμους. Ὅπου ὑπάρχει ἓνας ἐργάτης καὶ ἓνας ἐργοδότης-κεφαλαιοῦχος ἀπὸ τὸ πιὸ μικρὸ μαγαζὶ μέχρι τὸ παμμέγιστον ἐργοστάσιον, ἐκεῖ μποροῦμε καθαρὰ νὰ διακρίνουμε ἓνα μέρος τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ποὺ διεξάγεται συστηματικὰ μεταξὺ τῶν δύο τάξεων τῆς κεφαλαιοκρατίας καὶ τοῦ προλεταριάτου. Ὁ πόλεμος αὐτός γίνεται ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀνάγκη τοῦ σημερινοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος. Καὶ ὁ ἐργάτης καὶ ὁ κεφαλαιοῦχος παλαίου ποῦ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τὸ εἰσόδημα ποὺ παράγεται σὲ μιὰ ὀρισμένη ἐπιχείρησις. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ὁ ἐργάτης ζητεῖ νὰ αὐξήσῃ τὸ ἡμερομίσθιον του διὰ νὰ μπορῇ νὰ ἐπαρκῆ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ποὺ ἀδιάκοπα γίνεται καὶ μεγαλύτερη. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ κεφαλαιοῦχος μὲ τὴν ἀπληστία του θέλει νὰ αὐξήσῃ τὸ κεφάλαιόν του καὶ τὰ εἰσοδήματά του, διὰ τὰ παιδιά του καὶ τοὺς ἐγγόνους του, ἀκόμη ὅλες τὶς χαρὰς τῆς ζωῆς καὶ ὅλες τὶς ἀπολαύσεις.

Ὁ ἕνας ζητεῖ γὰ ἐξασφάλισιν μιὰ ἀθλία ζωὴ—ὁ ἐργάτης ὁ ἄλλος θέλει γὰ ἱκανοποιῆ ὅλες τίς ἰδιοτροπίες τῆς φαντασίας του— κεφαλαιοῦχος. Καὶ ὁ μὲν ἐργάτης διὰ γὰ ἐξασφάλισιν διὰ γὰ συντηρῆ αὐτῆ τὴν ἐλεεινὴν του καὶ περιφρονημένην ὑπαρξίν, ἐξοδεύει κάθε ἡμέρα ὅλο του τὸ ἀποθεματικὸ κεφάλαιο, δηλαδή τὴν δύναμιν ποὺ ἔχει γὰ ἐργάζεται. Ὁ δὲ ἄλλος, ὁ κεφαλαιοῦχος, ὅχι μόνο δὲν παραδέχεται γὰ ἐξοδεύσιν τὸ κεφάλαιό του, ἀλλὰ θέλει γὰ τὸ αὐξήσιν καὶ συγχρόνως γὰ ζῆ καὶ πλουσιοπάροχα.

Πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ θαῦμα, ἀφοῦ ὅπως διατείνονται οἱ σοφοὶ οἰκονομολόγοι τῶν Πανεπιστημίων καὶ οἱ μεγάλοι καὶ μικροὶ ἄστοι πολιτευόμενοι κάθε χώρας, ὁ ἐργάτης καὶ τὸ κεφάλαιον εἶνε δύο ἀδελφοί, δύο συνέταιροι; Συνέταιροι εἶνε δύο ἄνθρωποι ὅταν ἔχουν δικαίωμα εἰς τὰ μισὰ κέρδη. Ἀλλὰ παίρνουν τὰ ἴδια κέρδη καὶ οἱ ἐργάται καὶ οἱ κεφαλαιοῦχοι; Ὁχι βέβαια. Διότι ἂν συνέβαινε αὐτὸ θὰ ἔπρεπε καὶ ὁ κεφαλαιοῦχος γὰ μὴν αὐξάνη ἀλλὰ καὶ γὰ τὰ λιγοστεύη, διότι αὐτὸς ἔχει μεγαλύτερα ἐξοδα καὶ ζῆ καλύτερα. Καὶ ὅμως αὐτὸ δὲν συμβαίνει εἰς τὴν πραγματικότητα. Διότι ὅπως βλέπουμε ἀρκεῖ κανεὶς γὰ εἶνε πλούσιος διὰ γὰ γείνη πλουσιώτερος, ἀρκεῖ κανεὶς γὰ εἶνε πτωχὸς διὰ γὰ γείνη πτωχότερος.

Ἀμα προσέξομεν ὀλίγο μποροῦμε γὰ καταλάβωμε διατί γίνεται αὐτό. Ἀπλούστατα. Διότι ὁ ἐργάτης δὲν παίρνει ὀλόκληρο τὸ μερίδιον τῆς ἐργασίας του. Καὶ ἀντιθέτως. Διότι ὁ κεφαλαιοῦχος ζητεῖ διαρκῶς γὰ τοῦ δίδη ὀλιγώτερο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ παρήγαγε. Ὁ ἐργάτης βλέπει καθαρά ὅτι αὐτὸς μὲ τὰ χέρια του δημιουργεῖ τὸ κεφάλαιο καὶ τὴν εὐχάριστον ζωὴν ποὺ περνᾷ ὁ κεφαλαιοῦχος καὶ ἡ οἰκογένειά του. Αὐτὸ δὲν εἶνε μόνο θεωρία δική μας. Μποροῦμε γὰ τὸ ἀποδείξομε ἀκόμη μὲ τὰς ἀστικὰς ὑπηρεσίας ποὺ τὸ ἀνομολογοῦν. Εἰς τὴν βιομηχανικὴ ἀπογραφὴν ποὺ ἐγένεε κατὰ τὸ ἔτος 1917 εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Ἐθν. Οἰκονομίας, ἀπεδείχθη ὅτι κάθε ἐργάτης παράγει προϊόντα ἀξίας 29.775 δρ. κάθε χρόνον εἰς μιαν μικρὰν βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν,

28,340 δρ. εις μίαν μέσην, και 21,727 δραχ. εις μίαν μεγάλην βιομηχανικήν ἐπιχείρησι.

Και ὅμως ἀπέναντι αὐτοῦ ποῦ δημιουργεῖ κάθε ἐργάτης τί εἶνε τὸ μερίδιό του, 2-3 χιλιάδας δραχμάς τὸν χρόνο, ποῦ δὲν τὸν ἐπαρκοῦν οὔτε γὰ ζήσῃ μὲ τῇ σημερινῇ ἀκρίθεια τῆς ζωῆς. Τὰ ὑπόλοιπα, ὀλόκληρες χιλιάδες περιέρχονται εις τὸν ἐργοδότην—κεφαλαιοῦχον, ποῦ διαρκῶς φωνάζει διὰ τοῦ ἀστικοῦ τύπου, ὅτι οἱ ἐργάται ζητοῦν παράλογα ἡμερομίσθια.

Και ὅμως ἐνῶ ὁ ἐργάτης βλέπει καθαρά ὅτι ὁ κεφαλαιοῦχος τοῦ παίρνει τὸ προϊόν τῆς ἐργασίας του, τὸν κόπο του, τὸν ἰδρώτα του, τὸ ψωμί του, τὴν ζωὴν του, ὅμως δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ τὴν ἐργασία του. Εἶνε αὐτὸ ποῦ γίνεται μία ἀδικία, και ὅμως ὑποτάσσεται σ' αὐτὴ τὴν ἀδικία. Διατί; Διότι ὁ κεφαλαιοῦχος ἔχει τὰ ὄργανά του, τὰ ἐργαλεῖα ποῦ χρειάζεται ὁ ἐργάτης γὰ ἐργασθῆ και γὰ ζήσῃ.

Παλαίει διαρκῶς ὁ ἐργάτης νὰ πάρῃ ἓνα μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τὴν ἀξίαν ποῦ δημιουργεῖ ἢ ἐργασία του, ζητεῖ νὰ πάρῃ τὰ ἐργαλεῖα ποῦ τοῦ χρειάζονται διὰ γὰ ζήσῃ και διὰ νὰ παύσῃ αὐτὴ ἢ ἀδικία. Αὐτὸ τὸ γεγονός τὸ ὀνομάζομεν Πάλη τῶν Τάξεων. Ἡ πάλη αὐτὴ τῶν δύο τάξεων, ποῦ εἶνε ἓνας σωστός πόλεμος, ἐξακολουθεῖ ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὀλόκληρους αἰῶνες. Ἐνας ἀπὸ τοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους ἐκδηλώνεται εἶνε ἡ Ἀπεργία.

Ἡ ἀπεργία εἶνε δικαίωμα τῶν ἐργατῶν.

Μὲ τὸ σημερινὸν κεφαλαιοκρατικὸν σύστημα, ἢ ἐργασία τοῦ ἀνθρώπου, ἢ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν εὐγενεστέραν ἐκδήλωσιν τῆς δημιουργίας εις τὸν κόσμον ἔχει γίνει ἀπλοῦν ἐμπόρευμα. Ὀλόκληρος ἢ σημερινῇ κοινωνία εἶνε μία ἀπέραντη ἀγορὰ ὅπου πωλοῦνται και ἀγοράζονται ἐμπορεύματα.

Εἰς τὴν ἀγορὰν αὐτὴν εισέρχονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι διὰ γὰ πωλήσουν γὰποιο ἐμπόρευμα, ἄλλος πωλεῖ σιτάρι, ἄλλος κα-

πέλλα καὶ οὕτω καθεξῆς. Ὁ ἐργάτης δὲν ἔχει νὰ πουλήσῃ κανένα προϊόν, εἶνε λοιπὸν ἀναγκασμένος νὰ πουλήσῃ τὴν ἐργασία του, δηλαδή τὴν δύναμη ποὺ ἔχει μὲ τὰς φυσικὰς του ἢ τὰς πνευματικὰς του δυνάμεις νὰ δημιουργῇ ἐμπορεύματα, προϊόντα.

Ἡ ἐργασία τοῦ ἐργάτου εἶνε τὸ ἐμπόρευμα ποὺ ἀγοράζει ὁ κεφαλαιοῦχος. Ἔτσι λοιπὸν γίνεται εἰς τὴν ἀγορὰν αὐτὴν τῆς ἐργασίας μία συμφωνία γιὰ τὴν τιμὴν τοῦ ἐμπορεύματος. Ὅπως ὁμοίως σὲ κάθε ἀγοραπωλησία, ὅταν δὲν ὑπάρχη συμφωνία καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη γιὰ τὴν τιμὴν, ὁ καθένας ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀρνηθῇ νὰ λάβῃ μέρος σ'αὐτὴ τὴν συμφωνία, ἔτσι καὶ ὁ ἐργάτης ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀρνηθῇ τὴν ἐργασία του, ὅταν τὸ ἡμερομίσθιο, ποὺ εἶνε ἡ τιμὴ τοῦ ἐμπορεύματος — ἐργασία ποὺ πωλεῖ, εἰς τὸν κεφαλαιοῦχον — δὲν εἶνε συμφέρουσα.

Ἀπὸ αὐτὸ λοιπὸν τὸ φυσικὸν δικαίωμα σὲ κάθε ἄνθρωπον ν' ἀρνεῖται τὴν συμφωνία, ὅταν ἡ τιμὴ δὲν τὸν συμφέρει γεννᾶται τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας, ὡς φυσικὸν καὶ ἀναφαίρετον δικαίωμα διὰ τὸν ἐργάτην.

Ἀλλὰ ἀπεργία δὲν εἶνε ὅταν ἓνας ἐργάτης ἀρνεῖται τὸ δικαίωμα τῆς ἐργασίας του χωριστὰ. Ἀπεργία εἶνε ὅταν πολλοὶ ἐργάται μαζὺ ἀρνηθοῦν νὰ ἐργάζωνται. Ἡ ἀπεργία εἶνε δικαίωμα ὁμαδικὸ τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Διότι εἰς τὸ σημερινὸν καθεστῶς ὅλοι οἱ ἡμερομίσθιοι ἐργάται ἔχουν κοινὰ συμφέροντα, ἀφοῦ ἔχουν κοινὴν τύχην, δηλαδή κοινὴν δυστυχίαν. Ἡ ἐργατικὴ τάξις εἶνε μία τάξις χωριστὴ μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν. Ὡς τοιαύτη ἔχει ἰδιαίτερα δικαιώματα διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὰ συμφέροντά της. Τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας εἶνε δικαίωμα ποὺ ἀνήκει εἰς τὸν ἐργάτην, ὡς μέλος τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Διότι μὲ τὴν ἀπεργίαν δὲν σκοπεύουν οἱ ἐργάται ποὺ ἀπεργοῦν νὰ ἐγκαταλείψουν τελειωτικῶς τὴν ἐργασία τους, ἀλλὰ μόνο νὰ τὴν διακόψουν διὰ

νά αναγκάσουν τοὺς ἐργοδότες νά μεταβάλλουν τοὺς ὅρους τῆς ἀρχικῆς συμφωνίας πού ἐξεμίσθωσαν τὴν ἐργασία τους.

Οἱ ἐργάται κατὰ τὴν ἀπεργίαν δὲν χάνουν τὴν ιδιότητα τοῦ ἐργάτου. Δὲν λέγουν ὅτι παύομεν τὴν ἐργασία μας, διότι θέλομεν γ' ἀλλάξωμεν ἐπάγγελμα, νά μεταβῶμεν εἰς ἄλλον τόπον. Διότι τότε δὲν ὑπάρχει ἀπεργία. Οἱ ἐργάται κατὰ τὴν ἀπεργίαν προτείνουν εἰς τοὺς ἐργοδότες νά μεταβάλλουν τὴν ἀρχικὴ συμφωνία, καὶ λέγουν ὅτι θέλομε νά ἐργασθοῦμε ἐφεξῆς ὑπὸ ἄλλους νέους ὅρους. Δείχνουν εἰς τὸν ἐργοδότη ὅτι ἡ παλαιὰ συμφωνία εἶνε ἀδίκος, διότι μετεβλήθησαν οἱ ὅροι ἐπάνω εἰς τοὺς ὁποίους ἐσυμφώνησαν τὴν ἐργασία τους, διότι π. χ. ἡ ζωὴ ἐγινε ἀκριβώτερη, ὁ ἐργοδότης κερδίζει περισσότερα ἀπὸ τὴν ἐργασία τοῦ ἐργάτου καὶ ἄλλα. Ἄλλ' ἐὰν ἕνας-ἕνας ἐργάτης ἰδιαιτέρως συνεζήτηι τοὺς ὅρους αὐτοῦς, τὰς νέας αὐτὰς ἀπαιτήσεις του μὲ τὸν κεφαλαιούχο, τότε θὰ ἦτο ἀδύνατο νά ἐπιτύχη, διότι ὁ ἐργοδότης θὰ τὸν ἀνεπλήρωνε πολὺ εὐκολα. Δι' αὐτὸ ὅλοι οἱ ἐργάται πού ἀνήκουν εἰς ἕνα ἐργοστάσιον, εἰς μίαν ἐπαγγελματικὴν τάξιν ἐνοῦνται μεταξὺ των ἐκ τῶν προτέρων καὶ ὑποβάλλουν τὰς ἀξιώσεις των ὁμαδικῶς εἰς τὸν ἐργοδότην. Διὰ τῆς ἀπεργίας προσπαθοῦν νά ἐπιβάλλουν τὰς ἀξιώσεις των εἰς τοὺς προϊσταμένους των—κεφαλαιούχους, οἱ ὅποιοι ἀναγκάζονται νά ὑποχωρήσουν, ἀναλογιζόμενοι τὴν ζημίαν πού θὰ ὑποστοῦν ἀπὸ τὴν ἄρνήσιν τῆς ἐργασίας τῶν ἐργατῶν. Ἡ ἀπεργία δὲν ἔχει σκοπὸν πάντοτε τὴν αὔξησιν τοῦ ἡμερομισθίου. Εἶνε ἕνα μέσον μὲ τὸ ὅποιον ἡ ἐργατικὴ τάξις ἐξασκεῖ μίαν πίεσιν διὰ νά μετριάσῃ τοὺς ὅρους τῆς ἐκμεταλλεύσεως της, καὶ διὰ νά ἐπιτύχη ὠφελήματα πού τῆς εἶνε ἀπαραίτητα διὰ τὴν ὑπαρξίν της ὡς τάξεως.

Ἡ ἀναγνώρισις τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ τῆς ἀπεργίας εἰς τὴν ἐργατικὴν τάξιν ἐγινε ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς καὶ σκληροὺς ἀγῶνας. Διότι τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας προϋποθέτει τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἐνώσεως. Ἡ Γαλλικὴ ὁμῶς ἐπανάστα-

εις πρώτη αὐτὴ ἀπηγόρευσε τὸ δικαίωμα τῆς ἐνώσεως εἰς τοὺς ἐργάτας. Τὸ δικαίωμα αὐτὸ ἐχορηγήθη τὸ 1884 ἐνῶ ἡ ἀπεργία εἶχεν ἀναγνωρισθῆ ἀπὸ τὸ 1864, διότι ἡ ἀπεργία ἀπετέλει ἓνα γεγονὸς συχνὰ ἐπαναλαμβανόμενον ἀπὸ τοὺς ἐργάτας, τὸ ὁποῖον ὁ Νόμος δὲν ἠδύνατο γὰ παραγνωρίσῃ. Σήμερον ὅλα τὰ κράτη ἀναγνωρίζουν τὸ δικαίωμα τῆς ἐνώσεως εἰς τοὺς ἐργάτας, καὶ ἐπομένως καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας, πού εἶνε φυσικὴ συνέπεια τοῦ δικαιώματος τῆς ἐνώσεως.

Ἄλλοτε διὰ γὰ ἀναγκάζουν τοὺς ἐργάτας γὰ μὴν ἀπεργοῦν εἶχον νομοθετήσῃ ὅτι ἐν περιπτώσει ἀπεργίας τὸ σωματεῖον διαλύεται καὶ τὰ χρήματά του κατὰσχοντι καὶ περιέρχονται εἰς τὸ Κράτος. Ἀργότερα ἡ διάταξις αὐτὴ κατηργήθη καὶ ἀνεγνωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας καὶ εἰς τὰ σωματεῖα ὡς τει-αῦτα. Εἰς ὅλας τὰς νομοθεσίας ἀνεγράφη ἡ διάταξις ὅτι ἡ ἀπεργία δὲν εἶνε λόγος διαλύσεως τοῦ σωματείου. Ἡ διάταξις αὐτὴ ἀναφέρεται καὶ εἰς τὸν ἰδικόν μας νόμον περὶ σωματείων.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχει νόμος πού γ' ἀναγνωρίζῃ ρητῶς τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας. Τοῦναντίον ὑπάρχει ἓνα παλαιὸ καὶ ἄχρηστο ἄρθρον τοῦ ποινικοῦ μας νόμου (ἄρ. 167) πού ἀπαγορεύει τὴν ὁμαδικὴν διακοπὴν τῆς ἐργασίας καὶ τὴν τιμωρεῖ. Ἀλλὰ τὸ ἄρθρον αὐτὸ περιέπεσεν εἰς ἀχρηστείαν, διότι δικαίως ἐθεωρήθη ὅτι εἶνε ἀντίθετος πρὸς τὰς θεμελιώδεις διατάξεις τοῦ συντάγματος, πού ἀναγνωρίζει τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἐνώσεων. Καὶ θὰ ἦτο πράγματι ἐξαιρετικὴ ἀδικία γὰ ἀπαγορεύουν εἰς τοὺς ἐργάτας γ' ἀπεργοῦν ὅταν ἀναγνωρίζουν τὸ δικαίωμα τοῦ γὰ διακόπτουν ὁμαδικῶς τὰς ἐργασίας των εἰς τοὺς ἐργοδότης (λόκ-ἄουτ). Διότι τὸ λόκ-ἄουτ εἶνε ἡ ἀντίθετος μορφή τῆς ἀπεργίας ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν.

Ἡ ἀπεργία καὶ τὸ σωματεῖον.

Εἶδομεν ὅτι ἡ ἀπεργία εἶνε δικαίωμα ὁμαδικόν, ἀνήκον εἰς τὸν ἐργάτην, ὡς ἀποτελοῦντα μέλος τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Ὁ

καλύτερος τρόπος διά να εξασκήση αὐτὸ τὸ δικαίωμα ὁ ἐργάτης καὶ μὲ βεβαιότητα ἐπιτυχίας, εἶνε διὰ μέσου τοῦ σωματείου του. Διὰ τοῦ σωματείου του ὁ ἐργάτης ἀπὸ μόνος ποῦ εἶνε γίνεται δύναμις. Ἐπομένως ἔχει συμφέρον ὅλα του τὰ ζητήματα νὰ τὰ ἐμπιστεύεται εἰς τὸ σωματεῖον του. Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον τὸ συμφέρον του, ἀλλὰ καὶ ὑποχρέωσις του. Διότι ἡ ἐπιτυχία ἢ ἀποτυχία ἐγὸς ἐργατικοῦ κινήματος, ὅσον περιωρισμένη καὶ ἂν εἶνε ἔχει ἐπιρροὴν εἰς ὁλόκληρον τὴν μεγάλην οἰκογένειαν ποῦ ἀνήκει, εἰς τὴν ἐργατικὴν τάξιν.

Τὸ σωματεῖον (συνδικαῖον) εἶνε ἡ βᾶσις κάθε ἀγῶνος τοῦ ἐργάτου. Διὰ τοῦ σωματείου ἐπέρχεται μία σχετικὴ ἰσορροπία, εἰς τὸ συμβόλαιον αὐτὸ τῆς ἐργασίας του ποῦ συνομολογεῖ μὲ τὸν κεφαλαιοῦχον. Ἀπέναντι τῶν ἠνωμένων μὲ τὸ κοινὸν συμφέρον ἐργοδοτῶν, παρουσιάζεται καὶ ὁ ἐργάτης ἐνωμένος μὲ τοὺς συναδέλφους του διὰ τοῦ σωματείου, μὲ ὅλους τοὺς ἐργάτες διὰ τῆς Συνομοσπονδίας καὶ τῆς Γεν. Συνομοσπονδίας. Διὰ τοῦ σωματείου του καὶ διὰ τῆς ἐνώσεως τῶν διαφόρων ἐπαγγελματικῶν σωματείων, ἀπαιτεῖ μίαν μικρὰν οἰκονομικὴν βᾶσιν μὲ τὸ ταμεῖον ὥστε νὰ μὴ σπεύδῃ νὰ παραδοθῇ ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς πείνης εἰς τὸν ἐργοδότην, ὅπως ὁ κεφαλαιοῦχος ἔχει τοὺς ἀνθρώπους του ποῦ παρακολουθοῦν τὴν ἀγορὰν, ἔτσι καὶ ὁ ἐργάτης διὰ τοῦ σωματείου ἔχει καὶ αὐτὸς τοὺς ἀντιπροσώπους του, οἱ ὅποιοι μποροῦν νὰ τὸν πληροφοροῦν εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρίσκεται τὸ ἐμπόριόν του, δηλαδὴ τὸ ἡμερομίσθιον του. Ἀλλ' ὅπως εἶπομεν ἡ ἀπεργία δὲν ἔχει ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν αὐξήσιν τοῦ ἡμερομισθίου. Πολλάκις δι' αὐτῆς ἐπιδιώκονται ἠθικὰ ἀποτελέσματα, ἔχοντα μεγίστην σημασίαν διὰ τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ἐργατικοῦ ἀγῶνος. Εἶνε δηλαδὴ ἓνα μέσον πολεμικῆς τῆς ἐργατικῆς τάξεως πρὸς τὸ κεφαλαιοκρατικὸν καθεστῶς. Διὰ τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων δημιουργοῦνται οἱ ἱκανοὶ ἄνθρωποι διὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ. Διὰ τῶν ἐργατικῶν κέντρων δημιουργεῖται ἓνα εἶδος ἐπιτελείου, διὰ δὲ τῆς Γεν. Συνομοσπονδίας, δημι-

ουργείται ένα ανώτερον γενικόν επιτελείον, τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνει καὶ διεξάγει τὸν μεγάλον ἀγῶνα τῆς ἐργατικῆς τάξεως.

Διὰ γὰρ ἐπιτύχη μία ἀπεργία ἀπαιτεῖται ἀπόλυτος πειθαρχία τῶν μελῶν εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ σωματείου, καὶ ὅλων τῶν σωματείων εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐπιτροπὴν τῆς Γεν. Συνομοσπονδίας. Ἡ εὐθύνη ἐξ ἄλλου τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐργατῶν διὰ τὴν κήρυξιν τῆς ἀπεργίας εἶνε μεγάλη. Ἀπὸ τὴν ἱκανότητά τους, ἀπὸ τὴν προπαρασκευὴν ποὺ θὰ κάμουν, ἀπὸ τὴν μυστικότητά τῶν ἐνεργειῶν των ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία. Ἡ ἀπεργία, ἀναλόγως τῆς ἐκτάσεώς της, ἔχει τὸν χαρακτῆρα μιᾶς ἀληθινῆς μάχης. Ὅπως ἕνας στρατηγὸς ἀπὸ μία κατάλληλη κίνησις μπορεῖ νὰ κερδίσῃ μιὰ μάχη, χωρὶς καὶ ν' ἀνοίξῃ πῦρ, ἔτσι καὶ τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ σωματείου καὶ τῆς Συνομοσπονδίας μπορεῖ νὰ κερδίσῃ πολλὰ πράγματα χωρὶς νὰ κηρύξῃ ἀπεργία, ἀλλὰ μόνον μετὰ τὴν ἀπειλή της. Ἡ μυστικότης τῆς ἐκτελέσεως εἶνε ἀπαραίτητος, διότι ἄλλως οἱ ἐργοδοταὶ θὰ ἠδύναντο νὰ παραλύσουν τὰ μέτρα τῶν ἐργατῶν, εἴτε μετὰ τὴν βάρβαρη ἐπέμβασις τῆς ἐξουσίας ἢ καὶ μετὰ τὴν ἐξαγορὰ τῶν ἀδυνάτων εἰς τὴν ψυχὴν ἐργατῶν.

Διὰ τὴν καλυτέραν ἐπιτυχίαν τῆς ἀπεργίας εἶνε ἀνάγκη νὰ δημιουργεῖται μετὰ τὴν κήρυξιν της, μία ἐπιτροπὴ εἰδικὴ ἐπὶ τῆς ἀπεργίας. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, ἡ ὁποία θὰ συνεργάζεται καὶ θὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς διαταγὰς καὶ ὁδηγίας τοῦ προεδρείου τοῦ σωματείου, θὰ ἔχη ὡς σκοπὸν νὰ παρακολουθῇ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν κίνησιν τῆς ἀπεργίας, νὰ ἀνανεύνη τὸ ἠθικόν τῶν ἀπεργῶν καὶ νὰ παρακολουθῇ ὅλας τὰς κινήσεις τῶν ἐργοδοτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὡς κύριον σκοπὸν τὴν διάσπασιν τῆς ἀπεργίας, διὰ τοῦ προσεταιρισμοῦ εἴτε ἐξαγορασμένων εἴτε δειλῶν ἐργατῶν (ἀπεργοσπάσται). Εἶνε ἀνάγκη ἐπίσης εἰς καθὲ σωματεῖον νὰ σχηματίζεται ἕνα ἰδιαίτερον ταμεῖον ἀγῶνος χάριν τῆς ἀπεργίας, διότι ἡ ἀπεργία, ὅπως εἴπομεν, εἶνε τὸ μοναδικόν ὄπλον καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ ἐργατικοῦ σωματείου. Τὸ ταμεῖον αὐτὸ πρέπει γὰρ εἶνε χωρὶ-

στόν ἀπό τὸ γενικὸν ταμείον τοῦ σωματείου καὶ ἀποτελεῖ μαζὺ μετὴν πεποιθήσειν καὶ τὸ ἠθικὸν σθένος τῶν ἐργατῶν τὸ δευτέρου ὄπλον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀπεργίας. Τὸ ταμείον αὐτὸ πρέπει νὰ εἶνε ὅσον τὸ δυνατὸν πλουσιώτερον, καὶ πρέπει οἱ ἐργάται καθὲ σωματείου, ὅταν κάνουν μιᾶ ἀπεργία, νὰ ὑπολογίζουσι πάντα ἐπάγω σ' αὐτὸ διὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπεργίας, καὶ ὕστερα εἰς τὴν ἀδελφικὴν ὑποστήριξιν τῶν συναδέλφων των, τῶν ἄλλων σωματείων. Ὅσο μεγαλύτερον εἶνε τὸ ταμείον τοῦ ἀγῶνος, πού χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν ἀπεργίαν, τόσο μεγαλύτερη καὶ ἡ ἐλπίδα τῆς ἐπιτυχίας. Γιατί οἱ ἐργοδοταὶ τότε μόνον ὑποχωροῦν ὅταν ἴδοῦν ὅτι οἱ ἐργάται μποροῦν ν' ἀντέξουν καὶ δὲν τοὺς ἀπειλεῖ ἡ πείνα. Οἱ ἐργάται λοιπὸν πρέπει νὰ εἶνε τακτικοὶ εἰς τὰς οἰκονομικὰς ὑποχρεώσεις των πρὸς τὸ σωματεῖον των. Ὑπάρχουσι ὅμως καὶ οἱ ἀντίθετοι, πού ὑποστηρίζουσι ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη μεγάλων ταμείων, καὶ ὅτι τὴν ἔλλειψιν τῶν χρημάτων πού εἶνε ἀπαραίτητα γιὰ νὰ συγκρατήσουν τοὺς ἐργάτας μετὴν ἱκανοποίηση τῶν ἀναγκῶν τους πού εἶνε ἐπιτακτικῆς, τὴν ἀντικαθιστᾷ ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ ἐνεργητικότης καὶ τὸ αἰσθήμα τῆς αὐτοθυσίας πού γεννᾷ ἡ ἰδέα τοῦ κινδύνου μιᾶς ἀποτυχίας. Τὴν ἰδέαν αὐτὴν ὑποστηρίζουσι οἱ Γάλλοι σοσιαλισταὶ, καὶ ὅμως εἰς τὰ πράγματα ἡ ἰδέα τους δὲν ἀποδείχεται σωστὴ.

Σύμφωνα μετὰ μιᾶ στατιστικὴν περὶ τῆς ἀπεργίας ἀπὸ τὸ 1899 μέχρι 1905, εἰς τὰ τρία μεγάλα Κράτη, Ἀγγλία, Γερμανία καὶ Γαλλία, βλέπουμε ὅτι τὴν πρώτην ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἀπεργίας ἔχουσι οἱ Ἀγγλοὶ ἐργάται, τῶν ὁποίων εἶνε γνωστὰ αἱ μεγάλαὶ ὀργανώσεις (τράντ-γιούνιονς) μετὰ τὰ πλουσιώτατα ταμεία των, ὕστερα κατὰ σειράν ἔρχονται οἱ Γάλλοι καὶ κατόπιν οἱ γερμανοὶ ἐργάται. Τὰ γαλλικὰ σωματεῖα δὲν δείχνουσι μείζον ἐνδιαφέρον διὰ τὰ ταμεία των. Ἡ σειρά τῆς ἐπιτυχίας των, ἀπέναντι τῶν γερμανικῶν πού ἔχουσι μεγάλας περιουσίας, ἐξάγεται ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι οἱ ἐργοδοταὶ δὲν εἶνε ἰσχυρὰ συνδεδεμένοι εἰς τὴν Γαλλίαν.

λῖα τόσο ὅσον εἶνε εἰς τὴν Γερμανίαν. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν γίνονται ὀλιγώτεραι ἀπεργίαι ἀπὸ τὰ ἄλλα δύο κράτη ποῦ ἀναφέραμε. Καὶ αὐτὸ διότι οἱ ἐργοδότες σπεύδουσι γὰρ ὑποχωροῦν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἐργατῶν, ἀναλογιζόμενοι ὅτι μὲ τὸ ταμεῖον τοῦς μποροῦν γὰρ κρατήσουν ἐπὶ πολὺ τὴν ἀπεργίαν καὶ ἐπομένως γὰρ τοῦς ζημιώσουν, χωρὶς αὐτοὶ γὰρ μποροῦν γὰρ τοῦς νικήσουν. Ὅταν ἡ ἀπεργία ποῦ ἐκηρύχθη ἀπὸ ἓνα σωματεῖο ἢ ἀπὸ μίαν ὁμοιοπαγγελματικὴν ὁμοσπονδίαν παρατείνεται, τότε εἶνε ἀνάγκη γὰρ ἔλθουσι εἰς ἐπικουρίαν ἄλλα σωματεῖα, ἐκεῖνα πρὸ παντὸς ποῦ δύνανται γὰρ ἀσκήσουν μίαν παράλληλον πίεσιν γιὰ τὰ γενικὰ συμπερόντα τῶν ἐργοδοτῶν. Ἡ πίεσις αὕτη ἐν ἀνάγκῃ πρέπει γὰρ φθάσῃ μέχρι ἀπεργίας. Π. χ. ὅταν ἀπεργοῦσι οἱ τροχιοδρομικοὶ, ἐκεῖνοι ποῦ μποροῦν γὰρ τοῦς συντρέξουσι εἶνε οἱ ἄλλοι ἐργάται τῆς κινήσεως, καὶ πρῶτα τῆς ξηρᾶς ὅπως οἱ σιδηροδρομικοὶ, κατόπιν τῆς θαλάσσης, ὅπως οἱ θερμασταί. Παραλλήλως σὲ μίαν τέτοια ἀπεργίαν μποροῦν γὰρ ἀσκήσουν ἀποτελεσματικῶς πίεσιν καὶ οἱ ἠλεκτροτεχνῖται, καθ' ὃ ἐνδιαφερόμενοι ἐργάται παράγοντες τῆς κίνησις καὶ τὸ φῶς.

Οἰκονομικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀπεργίας.

Συνήθως μίαν ἀπεργίαν, ὅταν δὲν εἶνε πολιτικὴ, ἔχει τοῦς ἑξῆς τρεῖς σκοποὺς, τὴν αὕξησιν τοῦ ἡμερομισθίου, ἢ τὴν ἐλάττωσιν τῶν ὥρων τῆς ἐργασίας, ἢ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ σωματείου. Ἡ συνηθεστέρα ἀπαιτήσις τῶν ἐργατῶν εἶνε ἡ αὕξησις τοῦ ἡμερομισθίου. Καὶ ὁμως δὲν εἶνε ἡ σπουδαιότερα, διότι δὲν ἔχει καμμίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἐργοδότη. Τούναντίον οἱ ἐργοδότες ρίπτουσι ὅλην τὴν αὕξησιν τῶν ἡμερομισθίων ἐπὶ τῆς πελατείας των. Γενικῶς δὲ ἡ ἐργατικὴ τάξις δὲν ὠφελεῖται μεγάλαν πράγματα ἐκ τῆς αὕξεσεως τοῦ ἡμερομισθίου, διότι ἡ κεφαλαιοκρατία διὰ τῆς αὕξεσεως τῶν τιμῶν τῶν εἰδῶν τῆς πρώτης ἀνάγκης, εἰσπράττει ἐκ νέου ὅ,τι ἠναγκάσθη γὰρ καταβάλλῃ εἰς

τούς ἐργάτας. Ἡ σπουδαιότερα ἀπαίτησις τῶν ἐργατῶν κατὰ τὴν ἀπεργίαν εἶνε ἡ ἐλάττωσις τῶν ὥρῶν τῆς ἐργασίας. Διὰ τῆς ἐλαττώσεως τῆς ἐργασίμου ἡμέρας ἐπέρχεται μία πραγματικὴ αὐξήσις τοῦ ἡμερομισθίου, διότι ὅσον ὀλιγωτέρας ὥρας μποροῦν οἱ ἐργοδότες γὰ ἐκμεταλλεύωνται τοὺς ἐργάτας, τόσο εἶνε ὑποχρεωμένοι γὰ ζητήσουν καὶ ἄλλοι ἐργάται, διὰ νὰ λειτουργήσουν τὰ ἐργοστάσιά των. Ἡ ζήτησις πολλῶν ἐργατῶν φέρει ἀξίωσιν τοῦ ἡμερομισθίου. Τὴν αὐξήσιν αὐτὴν τὴν πληρῶναι ὁ ἐργοδότης καὶ ὄχι ἡ πελατεία των. Διότι δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἦναγκάσθη ἀπὸ τοὺς ἐργάτας νὰ δεχθῇ ὑπερβολικὰ ἡμερομίσθια καὶ οὔτε νὰ δυσφημήσῃ τὸν ἀγῶνα τῶν ἐργατῶν καὶ τὴν Κρινὴν Γνώμην. Μὲ τὴν ἐλάττωσιν τῶν ἐργασίμων ὥρῶν ἐξοικονομοῦνται καὶ οἱ ἄεργοι ἐργάται καὶ παύουν νὰ εἶνε ἐπικίνδυνοι γιὰ τοὺς ἐργαζομένους διότι οἱ ἐργοδότες δὲν μποροῦν εἰς πᾶσαν στιγμὴν νὰ ἀντικαθιστοῦν τοὺς ὀργανωμένους ἐργάτας μὲ τοὺς ἀέργους οἱ ὁποῖοι εἶνε ἕτοιμοι νὰ προσφέρουν τὴν ἐργασίαν τους εἰς ἐξευτελισμένην τιμὴν. Μὲ τὴν ἐλάττωσιν τῆς ἐργασίμου ἡμέρας, δίδεται ἡ εὐκαιρία εἰς τὸν ἐργάτην νὰ φροντίσῃ καὶ δι' ἄλλας του προσωπικὰς ὑποθέσεις, νὰ διαβάσῃ, νὰ μορφωθῇ καὶ γ' ἀναπαυθῇ ἀπὸ τὸν κόπο.

Γιὰ νὰ καταλάβετε ζωντανὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀπατήσεως αὐτῆς περὶ ἐλαττώσεως τῶν ἐργασίμων ὥρῶν, ἄς πάρωμε τὸ παράδειγμα ἐνὸς ἐργοστασίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐργάζονται 100 ἐργάται ἐπὶ δέκα ὥρας τὴν ἡμέραν. Ἦτοι σὲ μιὰ ἡμέρα ἔχουμε 1000 ὥρας ἐργασίας διὰ τὸν κεφαλαιούχον ποῦ τοῦ εἶνε ἀπαραίτητοι διὰ γ' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἀνάγκην τῆς πελατείας του. Ἄν τώρα οἱ ἐργάται ἐπιτύχουν νὰ ἐργάζωνται 8 ὥρας τὴν ἡμέραν ἔχομε τὸ ὅλον 800 ὥρας ἐργασίας, ἦτοι ἔλειμμα διὰ τὸν κεφαλαιούχον 200 ὥρας, τὰς ὁποίας πρέπει γ' ἀναπληρώσῃ διὰ τῆς ἐργασίας ἄλλων ἐργατῶν. Θὰ χρειασθῇ λοιπὸν 25 νέους ἐργάτας ($25 \times 8 = 200$ ὥραι). Ἄν αὐτὸ γίνῃ εἰς ὅλα τὰ ἐργοστά-

σια μιάς βιομηχανίας, τότε οί εργάται του είδους αὐτοῦ τῆς βιομηχανίας θά εἶνε περιζήτητοι καὶ ἐπομένως θά εἶνε εἰς θέσιν γὰ ζητήσουν ἕνα ἱκανοποιητικὸ ἡμερομίσθιο.

Τρίτη συνήθης ἀπαιτήσις μιᾶς ἀπεργίας εἶνε ἡ ἀναγνώρισις τοῦ σωματείου. Ἡ ἀναγνώρισις τοῦ σωματείου ἔχει τὴν ἐξῆς σημασίαν. Ὅτι οἱ ἐργοδότηι δὲν μποροῦν γὰ προσλαμβάνουν ἕνα ἐργάτη χωρὶς γὰ εἶνε μέλος τοῦ σωματείου τοῦ ἐπαγγέλματός του. Οἱ ὀργανωμένοι εργάται ἔχουν μεγάλο συμφέρον γι' αὐτό. Διότι μὲ τὸ σημερινὸ σύστημα τῶν μηχανῶν σὲ πολλὰ ἐπαγγέλματα, ὅπου δὲν ἀπαιτεῖται κάποια ἀνωτέρα τεχνικὴ μόρφωσις, οἱ ἐργοδότηι μποροῦν γὰ κτυπήσουν τὰς ἐργατικὰς ὀργανώσεις μὲ τὴν ἐφεδρείαν τῶν ἀέργων ἐργατῶν, τοὺς ὁποίους δημιουργεῖ τὸ σημερινὸ κεφαλαιοκρατικὸ σύστημα. Ὁ ἀνοργάνωτος ἐργάτης δὲν ἔχει συνείδησιν τῆς δυνάμεώς του καὶ εἶνε ἔτοιμος γὰ προσφέρῃ τὴν ἐργασίαν του εἰς ἐξευτελιστικὴν τιμὴν. Ἐτσι χωρὶς γὰ τὸ θέλη, ἀπὸ τὴν πίεσι τῆς ἀνάγκης τῆς ζωῆς γίνεται ὁ παραίτιος μεγάλῃς καταστροφῆς εἰς τοὺς ὀργανωμένους συναδέλφους του. Ἐξ ἀντιθέτου ὁ ἀεργος ἐργάτης ἔχει συμφέρον γὰ ζήτησῃ ἐργασίαν διὰ μέσου τοῦ σωματείου τοῦ ἐπαγγέλματός του, διότι ἔτσι δὲν θά πέσῃ θῦμα εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐργοδότη, καὶ θ' ἀπολαύσῃ ὅλα τὰ δικιώματα ποὺ ἔχουν ἐξασφαλίσει οἱ ὀργανωμένοι συναδέλφοί του.

Οἱ ἐργοδότηι φέρουν τὴν μεγαλυτέραν ἀντίστασιν γιὰ τὴν παραδοχὴν τῆς αἰτήσεως αὐτῆς τῶν ἐργατῶν περὶ ἀναγνώρισεως τοῦ σωματείου των. Προσπαθοῦν διὰ γὰ παρασύρουν τὴν κοινὴν γνώμην, φωνάζοντες διαρκῶς ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ σωματείου τῶν ἐργατῶν, ὡς τοῦ μόνου μέσου προσφορᾶς τῆς ἐργασίας ἀποτελεῖ καταστρατήγησιν τῆς γενικῆς ἀρχῆς περὶ ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας. Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε ἕνα ἀστήρικτο ἐπιχείρημα. Διότι αὐτὸ τὸ ἀστικὸν Κράτος σήμερον ἔχει παραδεχθῆναι δι' ὀρισμένα ἐπαγγέλματα, τὰ λεγόμενα ἐλευθέρια, ὅτι οἱ τοιοῦτου είδους εργάται πρέπει γὰ

ἀνήκουον ὑποχρεωτικῶς εἰς ὠργανωμένα καὶ ἀνεγνωρισμένα σωματεῖα π. χ. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε δικηγόρος χωρὶς νὰ ἀνήκη εἰς τὸ δικηγορικὸ σὺλλογο. Ἐπίσης δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κἀνῃ τὸ μεσίτη χρηματιστηρίου ἂν δὲν ἀνήκη εἰς τὸ σὺλλογο τῶν μεσιτῶν. Τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ ἰσχύῃ γιὰ κάθε ἐργασία. Μόνο τὸ σωματεῖο μπορεῖ νὰ παρακολουθῇ τὴν διαγωγὴν ἐνὸς ἐργάτη νὰ γνωρίζῃ τὴν ἱκανότητά του, καὶ νὰ δίδῃ ἐγγύησι γιὰ τὴν ἐργασία του. Στὸ σωματεῖο πρέπει ν' ἀπευθύνεται ὁ ἐργοδότης γιὰ κάθε παρεκτροπὴ τοῦ ἐργάτη ἢ γιὰ τὴν ἀνικανότητά του. Τὸ ἐπιχείρημα ὅτι τὸ προεδρεῖο τοῦ σωματείου δὲν μπορεῖ νὰ τιμωρῇ τοὺς συναδέλφους του δὲν εἶνε σπουδαῖο. Διότι τὸ σωματεῖο εἶνε μία ἔνωσις, ποὺ προστατεύῃ τὰ ὁμαδικὰ συμφέροντα μιᾶς κατηγορίας ἐργατῶν, καὶ ἐπομένως ἔχει ἀνώτερη ἠθικὴ ἀντίληψιν τῆς ἀποστολῆς του. Τὸ σωματεῖο ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν παραγωγὴν στὸν κλάδο ποὺ ἀνήκει καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ σ' ἓνα ἐργάτη νὰ κάμῃ κακὸ στὸ κοινὸ ἔργο. Ἔτσι ἄλλως τε συμβαίνει καὶ εἰς τὰ σωματεῖα ποὺ ἀνέφερα παραπάνω. Ὅταν ἔχη ἓνας παράπονα ἐναντίον ἐνὸς δικηγόρου γιὰ μιὰ ἐπαγγελματικὴ παράβασι, ἀπευθύνεται στὸ προεδρεῖο τοῦ συλλόγου, ποῦ τοῦ ἐπιβάλλει τὴν ἀνάλογον τιμωρίαν, καίτοι ἀποτελεῖται ἀπὸ συναδέλφους τοῦ ὁμοεπαγγελματίας.

Μία ἐπαγγελματικὴ ἀπεργία ἔχει πάντα καλὰ ἀποτελέσματα, ὅταν ἐπιτύχῃ γιὰ ὅλους τοὺς ἐργάτας τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος. Ἀκόμη ὠφελεῖ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀπεργοσπάστας. Γι' αὐτὸ οἱ ἀπεργοὶ ἐργάται ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐμποδίζουσι τοὺς τελευταίους ἀπὸ τὴν ἐργασία. Ἡ ἀπεργία γενικῶς συντελεῖ εἰς τὴν καλύτερευσιν τῆς ζωῆς τοῦ ἐργάτου διὰ τοῦ ἡμερομισθίου του. Κατὰ μίαν γενικὴν στατιστικὴν στὴν Γαλλίαν καὶ Ἰταλίαν, ἐπὶ 100 ἀπεργιῶν κατὰ μέσον ὄρον ἔχομεν τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα. 25 — 30 τοῖς ἑκατὸν ἀπόλυτον ἐπιτυχίαν, 30 — 40 τοῖς ἑκατὸν

σχετικήν ἐπιτυχίαν δι' ἀμοιβαίων ὑποχωρήσεων καὶ 30 τοῖς ἑκατόν ἀποτυχία.

Πολλοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ ἀπεργία δὲν εἶνε ἀποτελεσματικὸ μέτρο γιὰ τὸ σκοπὸ πού ἐπιδιώκει, καὶ φέρουν ὡς παράδειγμα τὴν αὐξήσει τοῦ ἡμερομισθίου τῶν ἐργαζομένων εἰς τοὺς ἀγρούς, οἱ ὅποιοι ἐπιτυγχάνουν χωρὶς ἀπεργίας τὴν βελτίωσιν τῆς ζωῆς των. Ἀλλὰ ἀκριβῶς τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ ἔχει τὴν ἀντίθετον ἐξήγησι. Διότι μὲ τὴν αὐξήσει τοῦ ἡμερομισθίου τῶν ἐργατῶν τῆς πόλεως, παρακινουῦνται πολλοὶ ἀγρόται νὰ ἔλθουν νὰ γίνουν ἐργάται, καὶ ἔτσι ὅσοι μένουσιν εἰς τοὺς ἀγρούς ἐπιτυγχάνουν τὴν αὐξήσει τοῦ ἡμερομισθίου των.

Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς ἀπεργίας

Ἡ ἀπεργία ὡς μέσον καλλιτερεύσεως τῆς τύχης τῆς ἐργατικῆς τάξεως εἶνε φαινόμενον τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἐπρεπε πρῶτον νὰ δημιουργηθῇ ἡ ἐργατικὴ τάξις ὡς ἰδιαιτέρα καὶ ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὰς λοιπὰς κοινωνικὰς τάξεις, νὰ ἀποκτήσῃ συνείδησιν τῶν συμφερόντων της καὶ τῶν κοινῶν δικαιωμάτων της, διὰ νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὴν ἀπεργίαν, δηλαδή τὴν ὁμαδικὴν διακοπὴν τῆς ἐργασίας, ὡς μέσον ἐξαναγκασμοῦ τῆς κεφαλαιοκρατικῆς τάξεως. Ἡ ἐργατικὴ τάξις ἐσχηματίσθη κυρίως μετὰ τὸν μεσαίωνα, ὅταν κατέπεσε τὸ φεουδαρχικὸν σύστημα, καὶ ἡ ἀστικὴ τάξις ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς κοινωνικῆς παραγωγῆς. Ἡ μεγάλη βιομηχανία, τὸ παγκόσμιον ἐμπόριον ἐδημιούργησε καὶ ἐμεγάλωσε τὴν κεφαλαιοκρατίαν. Παραλλήλως ἐγεννήθη καὶ ἐμεγάλυνεν ὄχι μόνον εἰς ἀριθμὸν ἀλλὰ καὶ σὲ ἠθικὴν δύναμιν ἡ ἐργατικὴ τάξις ποῦ ἔχει ὡς κοινὸ χαρακτηριστικὸ ὅτι διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς δὲν κατέχει ἄλλο ὄργανον ἀπὸ τὰ ἴδια της τὰ χέρια. Ἡ φτώχεια καὶ ἡ ἀθλιότης ποῦ χαρακτηρίζει τὴν ἐργατικὴν τάξιν ὑπῆρχε καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα σὲ μεγάλο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ. Ὅμως ἡ ἐργατικὴ τάξις, ὅπως

τὴν καταλαβάνομε σήμερα, δὲν ὑπῆρχε δημιουργημένη. Ἡ γεωργικὴ παραγωγή ποῦ ἀποτελοῦσε τὸν μοναδικὸ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι ἐζοῦσαν κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους, ἔκανε τοὺς ἐργάτας νὰ ζοῦν χωριστὰ καὶ σὲ μακρυὰς ἀποστάσεις. Οἱ ἐργάται τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ποῦ δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοὺς δούλους τῆς ἀρχαιότητος, δὲν μπορούσαν νὰ ἔλθουν εἰς στενὴν ἐπικοινωνίαν μεταξὺ τους, γ' ἀντιληφθοῦν τὰ συμφέροντά τους, νὰ καταλάβουν τὴν δύναμί τους. Γι' αὐτὸ εἰς τὴν ἀρχαιότητα δὲν ἔχομεν ἀπεργίας. Ὁ φτωχὸς λαὸς, ποῦ ἦταν τὸ ἀδιαμόρφωτο καὶ ἀσχημάτιστο προλεταριάτο ἐπολεμοῦσε περισσότερο γιὰ νὰ πάρῃ πολιτικὰ δικαιώματα, νὰ καταλάβῃ μιὰ σχετικὴ ἀτομικὴ ἐλευθερία, ποῦ τοῦ ἦταν ἀπαραίτητα γι' αὐτὴν τὴν παρῆν. Ὁ λαὸς ποῦ διαρκῶς ἐτυραννεῖτο παρακολουθοῦσε ὅλες τὶς πολιτικὰς ἐπαναστάσεις ποῦ τοῦ ὑπέσχοντο κάποιαν ἐλευθερίαν. Οἱ πληθεῖοι τῆς Ρώμης ἐπανεστάτουν διαρκῶς κατὰ τῶν πατρικίων τῶν εὐγενῶν. Καὶ κάποτε ὅταν ἐπέστρεψαν ἀπὸ ἓνα πόλεμο — διακόσια χρόνια περίπου πρὸ Χριστοῦ — ἀφέθησαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ρώμην καὶ νὰ μὴ ἐργασθοῦν ἂν δὲν τοὺς παρεχώρουν μερικὰ δικαιώματα πολιτικά. Αὐτὸ τὸ παράδειγμα ἔχομε ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ποῦ νὰ ὁμοιάζῃ κάπως μὲ τὴν ἀπεργία τῶν νεωτέρων χρόνων. Διότι πρώτη φορά παρουσιάστηκε τὸ φαινόμενον πολλῶν ἐργαζομένων ἀνθρώπων, ποῦ ἀρνήθησαν τὴν ἐργασία τους ὁμαδικά. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν μπορούμε νὰ τὸ παραδεχθῶμεν ὡς ἀπεργία, διότι δὲν ἐστηρίζετο εἰς τὴν συνείδηση τῶν χωριστικῶν οικονομικῶν συμφερόντων.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ μεσαίωνος καὶ ἀργότερα δηλ. κατὰ τὸν 14 καὶ 15 αἰῶνα ἐπίσης δὲν συναντῶμεν ἀπεργίας. Διότι ἡ παραγωγή ἦτο μικρά. Οἱ ἐργάται ζοῦσαν μαζὺ μὲ τοὺς ἐργοδότας καὶ ἡ οικονομικὴ καὶ πολιτικὴ ἀπόστασις ποῦ τοὺς ἐχώριζε δὲν ἦτον μεγάλη. Ὅλοι οἱ ἐργάται εἶχαν τὴν ἐλπίδα νὰ γίνουν μιὰ ἡμέρα ἐργοδοταὶ σὲ μιὰ μικρὴ ἐπιχείρησι. Ἡ παραγωγή ἦτον

περιορισμένη. Ἡ ἐργασία τοῦ ἐργάτου ἦταν ἀσφαλής. Διότι οἱ ἐργάται κατεσκεύαζον τόσα πράγματα, ὅση ὑπῆρχε ἀνάγκη, τὴν ὁποίαν ἀνάγκη τὴν ἔδειχνε ἡ ζήτησις τῶν ἐμπορευμάτων ποῦ ἦτο γνωστὴ ἐκ τῶν προτέρων. Ὅταν ὁμως ἡ παραγωγή ἐμεγάλωσε, διότι ἀνοιξαν νέαι ἀγοραὶ μὲ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τὸν σύντομον δρόμον πρὸς τὰς Ἀν. Ἰνδίας διὰ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, τότε ἄρχισε νὰ δημιουργῶνται οἱ ἐργάται ὡς ἰδιαιτέρα τάξις. Ἐφυγε πλέον καὶ ἡ τελευταία ἐλπίδα ὅτι θὰ μπορούσαν νὰ γίνουν ἰδιοκτῆται καὶ ἐργοδοτοί. Τὰ ἐργαλεῖα, ἡ μηχανὴ ἐξέφυγαν ἀπὸ τὰ χέρια τους, ἀφοῦ κατεβέν μπορούσε νὰ τὰς ἀγοράσῃ, ἐπειδὴ ἦσαν πολυδάπανες. Κατεδικάσθησαν μὲ μιὰ λέξι νὰ δουλεύουν σὲ ὅλη τους τὴ ζωὴ. Κατάλαβαν τὸ συμφέρον τους καὶ διέλυσαν τὶς παλιὰς συντροφίαις ποῦ εἶχαν μὲ τοὺς ἐργοδοτοὺς. Τὸ κοινὸ συμφέρον τοὺς ἐδήλωνε τὴν ἐγῶσι.

Ἀπὸ τότε ἐγεννήθη καὶ ἡ ἀπεργία σὰν γνήσιο καὶ φυσικὸ παιδί ποῦ εἶνε τῆς ἐνώσεως. Κατὰ τὸν 16 αἰῶνα ἔχομεν τὰς πρώτας ἀπεργίας, ποῦ ἐπαναλαμβάνονται πολὺ συχνὰ ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὰ μέτρα ποῦ λαμβάνει ἡ νομοθεσία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐναντίον τῶν ἀπεργῶν καὶ στὴν Γαλλία καὶ στὴν Ἀγγλία. Κατὰ τὸν 17 καὶ 18 αἰῶνα αἱ ἀπεργίαι ἐξηκολούθησαν μὲ μεγαλύτην ἐνταση, ἰδίως στὴν Ἀγγλία, ποῦ ἦτον ἡ περισσότερον ἀνεπτυγμένη βιομηχανικὴ χώρα. Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ὅπως εἶδομεν πάρα πάνω, ἀναγκάσθηκε νὰ λάβῃ δρακόντια μέτρα ἐναντίον τῶν ἐργατικῶν ἐνώσεων καὶ κατὰ τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας. Ὅμως τὰ μέτρα αὐτὰ δὲν ἴσχυσαν εἰς τίποτα. Ὁ 19 αἰὼν ἄρχισε μὲ μεγάλας ἀπεργίαις εἰς τὰς ὁποίας ἐλάμβανον μέρος κατὰ χιλιάδας οἱ ἐργάται. Τότε—κατὰ τὸ 1832—ἔγεινε εἰς τὴν Λυὼν τῆς Γαλλίας ἡ περίφημη ἐκείνη ἀπεργία τῶν ὑφαντῶν, ποῦ ἀποτελεῖ καὶ τὸ πρῶτο δυνατὸ ξύπνημα τῆς ἐργατικῆς τάξεως, καὶ ἔχει μιὰ ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ σοσια-

λιστικῶν ἀγῶνος. Γιὰ πρώτη φορά οἱ ἐργάται δέν ζητοῦν μόνο αὐξήσει τοῦ ἡμερομισθίου, ἀλλά ὑψώνουν μιὰ νέα σημαία, τὴν σημαία τῆς πάλης τῶν τάξεων. Εἰς τοὺς δρόμους ποὺ ἐχύθησαν πολεμισταὶ τῶν δικαιωμάτων των εἶχαν ἀναγράψει «ἢ γὰ ζήσωμεν ἐργαζόμενοι, ἢ γὰ πεθάνωμεν πολεμοῦντες».

Ἀπὸ τότε ἄρχισε ἡ ἀπεργία νὰ γίνεται ἓνα ὄπλο τῆς ἐργατικῆς τάξεως εἰς τὸν κοινωνικόν της ἀγῶνα. Εἰς τὸν ἀγριον αὐτὸν πόλεμο ποὺ ἐπικρατεῖ εἰς τὸ σημερινὸ κοινωνικὸ σύστημα, εἰς τὴν πάλη τῶν τάξεων, οἱ ἐργάται ἀπέκτησαν μιὰν δύναμιν διὰ γὰ πολεμοῦν τὴν κεφαλαιοκρατία, ποὺ διαθέτει χρήματα καὶ τὴ δύναμιν τοῦ Κράτους. Τὸ ὄπλον αὐτὸ καὶ ἡ δύναμις εἶνε ἀπεργία.

Διάφοροι μορφαὶ τῆς ἀπεργίας.

Ἡ ἀπεργία μὲ τὸν καιρὸ ἐπῆρε τὴν πραγματικὴν ἀξία ποὺ ἔχει γιὰ τὴν ἐργατικὴν τάξιν. Ἀπὸ ἓνα μέσον παθητικὸ ποὺ ἦτον ἄλλοτε, ἔγινε ἓνα ὄργανο πολιτικὸ, ἐπιθετικόν. Ὅσοι ἀπεργοῦν, δέν ἀπεργοῦν πλέον διὰ νὰ ζητήσουν ἓνα ἡμερομίσθιο καλλύτερον ἀπὸ τὴν ἀσπλαχνία τῶν ἐργοδοτῶν. Καὶ ὅταν ἀκόμη ζητοῦν αὐξήσει ἡμερομισθίου, ἀπεργοῦν μὲ τὴ συνείδησιν ὅτι ἐξασκοῦν ἓνα δικαίωμα, ὅτι χρησιμοποιοῦν ἓνα ὄπλο, στὸν ἀκήρυκτο αὐτὸ πόλεμο ποὺ μαστίζει ὅλη τὴ κοινωνία. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ παλαιὰ καὶ κλασσικὴ — νὰ ποῦμε ἔτσι — ἀντίληψις τῆς ἀπεργίας ποὺ ἐστηρίζετο στὴν ὁμαδικὴ διακοπὴ τῆς ἐργασίας ἀπὸ ἓνα μεγάλον ἀριθμὸν ἐργατῶν ἐτροποποιήθη. Ἡ ἀπεργία, σὰν ὄπλο ποὺ εἶνε, ὑπέστη ὅλας τὰς τροποποιήσεις τῆς πολεμικῆς τέχνης τοῦ κοινωνικοῦ ἀγῶνος. Ἀπέμεινε μόνον ὡς βᾶσις ἡ ἐργασία τῶν ἐργατῶν, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἐδημιουργήθησαν διάφοροι τρόποι πολεμικῆς, ποὺ ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς μορφαὶ τῆς ἀπεργίας.

Αἱ μορφαὶ αὗται τῆς ἀπεργίας εἶνε αἱ ἀκόλουθοι:

1) Τὸ «μποῦκοτάζ». Τὸ μέσον αὐτὸ συνιστᾶται εἰς τὴν ἀρνησιν τῶν ἐργατῶν τοῦ νὰ παραχωρήσουν τὴν ἐργασία τους σὲ

ένα ώρισμένο έργοδοτή. 'Επίσης στο μπούκοτάζ περιλαμβάνεται και ή απαγόρευσις εις τούς εργάτας νά αγοράζουν τά είδη ενός καταστήματος.

2) 'Η «κωλυσιεργία».—Τό μέσον αυτό συνίσταται εις τήν χαλάρωσιν τής παραγωγής διά τής άδιαφορίας τών εργατών. Στηρίζεται επάνω στην αρχή «όσο μέ πληρώνεις τόση έργασία σε δίδω». 'Εφηρμόσθη από τούς "Αγγλους και ιδίά τούς Σκωτσέζους εργάτας, οί όποιοι και μετεχειρίσθησαν πρώτοι τό άνωτέρω ρητόν. 'Ιδίως τό χρησιμοποιούν οί εργάται που διά διάφορους λόγους δέν μπορούν νά άπεργήσουν. 'Εκτελούν όλας τάς άσημάντους λεπτομερείας μέ τήν αυτήν ακρίβειαν ώστε νά είνε αδύνατον νά γίνη πραγματική έργασία. 'Αναφέρουν ως υπόδειγμα τήν κωλυσιεργία τών σιδηροδρομικών τής 'Ιταλίας σε κάποια άπεργία.

'Επρόκειτο νά άναχωρήση τό τραίνο από κάποιο σταθμό τής Ρώμης τήν 8 πρωινήν. "Ολοι οί υπάλληλοι έπεδόθησαν εις τήν εκτέλεσιν του έργου των κρατούντες ανά χείρας τόν κανονισμόν του όποιου έζήτουν τήν ακριβή έφαρμογήν από τούς άνωτέρους των. Τό αποτέλεσμα ήτο νά άναχωρήση τό τραίνο τό απόγευμα.

'Η κωλυσιεργία είνε ένα δραστικό μέτρο κατά του εργοδότη. Διότι εκφράζει τήν ποσότητα και τήν ποιότητα τής έργασίας, και κατ'αυτόν τόν τρόπον αποδιώκει τήν πελατείαν. 'Εξ άλλου όμως δέν δύναται νά χρησιμοποιηθή τό μέτρο αυτό σε μεγάλη κλίμακα. Οί εργάται όσοι δουλεύουν κατ'άποκοπήν δέν μπορούν νά εφαρμόσουν τήν κωλυσιεργία, διότι θά έστρέφετο έναντίον των.

3) Τό «σαμποτάζ».—Τό μέσον αυτό συνιστάται εις τήν άχρηστοποίησιν τών μηχανημάτων, διά τής άφαιρέσεως ώρισμένων ελατηρίων. Στηρίζεται δε εις τήν δικαιολογίαν ότι αί μηχαναί εγειναν έχθρός του εργάτου και του στερούν τό ψωμί του και τήν καθημερινή έργασία. Κατά μίαν άπεργία αί μηχαναί γίνονται ό δολοφόνος του εργάτου. Διότι δέν έχει τά αυτά μέσα μέ τόν εργοδότη νά πολεμήση.

Τὸ σαμποτάζ ὑποστηρίζεται διαρκῶς ἀπὸ τοὺς συνδικαλιστάς
ιδίᾳ τοὺς Γάλλους καὶ εἶνε μέσον ἐπαναστατικῆς δράσεως.

Ἡ γενικὴ ἀπεργία.

Γενικὴ ἀπεργία εἶνε ἡ ὁμαδικὴ διάκοπή τῆς ἐργασίας ἀπὸ
ὅλους τοὺς ἐργάτας τοὺς ἀνήκοντας εἰς ἓνα ἐπάγγελμα, ἢ ἀπὸ
ὅλους τοὺς ἐργάτας ὅλων τῶν ἐπαγγελμάτων. Ἡ γενικὴ ἀπερ-
γία εἶνε ἐπαγγελματικὴ, ὅταν ἔχει σκοπὸν οἰκονομικὰ πλεονε-
κτῆματα διὰ τοὺς ἀπεργοντάς ἐργάτας, ὅπως π. χ. ἡ βελτίωσις
τῶν ὄρων τῆς ἐργασίας, ἡ ἐλάττωσις τῶν ὥρων, ἡ αὐξήσις τοῦ
ἡμερομισθίου. Ἡ γενικὴ ἐπαγγελματικὴ ἀπεργία γίνεται συχνό-
τέρα ὅσον προχωρεῖ ἡ ἀλληλεγγύη μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐπαγ-
γελματικῶν ὀργανώσεων. Κυρίως ὅμως ὁ ὅρος γενικὴ ἀπεργία
χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν πολιτικὴν ἀπεργίαν. Ὅπως εἶπομεν καὶ
πᾶρα πάνω ἡ ἀπεργία ἔγινε μὲ τὸν καιρὸν ἓνα ὄργανον μάχης
τῆς ἐργατικῆς τάξεως πρὸς τὴν κρατοῦσαν τάξιν. Ἡ πολιτικὴ
γενικὴ ἀπεργία εἶνε ἡ ἀπεργία ὅλων τῶν ἐργατῶν μιᾶς χώρας,
διὰ λόγους ἐνδιαφέροντας τὸ σύνολον τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ
ιδίᾳ διὰ τὰ γενικά της συμφέροντα. Κατὰ τὴν ἀπεργίαν αὐτὴν
δὲν ἐπιζητοῦν οἱ ἐργάται οἰκονομικὰ κέρδη. Ἡ γενικὴ ἀπεργία
δὲν στρέφεται πλεόν κατὰ τῶν ἐργατῶν ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ τῆς
ἀστικῆς κυβερνήσεως, καὶ ἔχει σκοπὸν γὰ τὴν ἐπηρεάση δι' ἐν-
δεχόμενα πολιτικὰ μέτρα ἢ διὰ νὰ ἐπιτύχη ὠρισμένα ἀποτελέ-
σματα, τὰ ὅποια γὰ ἔχουν πολιτικὴ ἀξία διὰ τὴν ἐργατικὴν τάξιν.

Ἡ γενικὴ ἀπεργία λοιπὸν ἔχει αὐτὴ τὴ σημασία. Εἶνε πάν-
τοτε πρᾶξις πολιτικὴ. Εἶνε μιὰ ἐπίδειξις τῆς δυνάμεως τῆς ἐργα-
τικῆς τάξεως. Πολλές φορές δὲν εἶνε μόνον ἐπίδειξις δυνάμεως,
ἀλλὰ καὶ πραγματοποιήσις αὐτῆς, τῆς δυνάμεως. Ἡ γενικὴ
ἀπεργία μπορεῖ νὰ διεξαχθῇ μὲ εἰρηνικὸν τρόπον, ἢ ἀκόμη καὶ μὲ
βίαιον. Πολλές φορές οἱ ἐργάται κατὰ τὴν γενικὴν ἀπεργίαν κατέ-
φυγον εἰς τὴν βίαν, ὅπως π. χ. στὴν Ἰταλίαν τὸ 1904 καὶ ἄλλοι.

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐκδηλώνεται μιὰ γενικὴ ἀπεργία δὲν εἶνε ἀρνετὸς γιὰ νὰ χαρακτηρισθῇ μιὰ γενικὴ ἀπεργία ὡς ἐπαναστατικὴ. Μᾶλλον ὁ σκοπὸς δίδει τὸν χαρακτῆρα εἰς τὴν γενικὴν ἀπεργίαν. Ἡ γενικὴ ἀπεργία εἶνε ἐπαναστατικὴ, ὅταν ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν κοινωνικὴν ἐπανάστασιν, δηλαδὴ τὴν μεταβίβασιν τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας εἰς τὰς παραγωγικὰς τάξεις. Μεταρρυθμιστικὴ εἶνε ἡ γενικὴ ἀπεργία ὅταν ἐπιδιώκῃ νὰ ἐπιτύχῃ ἓνα δικαίωμα πολιτικὸν τῆς ἐργατικῆς τάξεως ἢ διὰ νὰ παρεμποδίσῃ μιὰν πράξιν τῆς Κυβερνήσεως.

Πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι κατὰ τὴν γενικὴν ἀπεργίαν, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ διακοπῇ ἡ ἐργασία ὅλων τῶν ἐργατῶν μιᾶς χώρας, μέχρι τῶν μᾶλλον ἀπομακρυσμένων χωριῶν. Διὰ νὰ ὑπάρξῃ γενικὴ ἀπεργία ἀρκεῖ οἱ ὀργανωμένοι ἐργάται τῶν μεγαλύτερων βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἰδίᾳ τῶν συγκοινωνιῶν καὶ τῶν μεταφορῶν νὰ διακόψουν τὴν ἐργασίαν τους. Τὸ νεώτερον ἀστικὸν κράτος ἔχει συγκεντρώσει ὁλόκληρον τὴν δύναμίν του εἰς ὠρισμένας λειτουργίας του, ἰδίᾳ τοὺς σιδηροδρόμους, τὰ ἀτμόπλοια, τοὺς τηλεγράφους. Ἐκ τοῦ κέντρου ἐκπορεύεται ὁλόκληρος ἡ ζωὴ τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐάν κατορθώσουν οἱ ἐργάται τῶν κλάδων αὐτῶν νὰ συνεννοηθοῦν, ἀσφαλῶς θ' ἀποτελέσουν τὴν μεγαλύτεραν δύναμιν τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος. Συνήθως αἱ γενικαὶ ἀπεργίαι εἶνε καὶ πρέπει νὰ εἶνε μικρᾶς διαρκείας. Ὅλοκληρος ἡ ἐπιτυχία των ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ αἰφνίδιον τῆς ἐκκρήξεως των ἀπὸ τὴν ταχύτητα τῆς ἐκτελέσεως καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ τὴν ἀδιάσπαστον ἐνότητά τῆς ἐνεργείας.

Ἡ ἐπαναστατικὴ γενικὴ ἀπεργία ὑπῆρξε τὸ ὄνειρον τῶν συνδικαλιστῶν, μὲ τὸ ὅποιον ἐπίστευαν τὴν λύσιν τοῦ κοινωνικοῦ ζητήματος. Ἐπίστευαν κατ' ἀρχάς ὅτι ἀρκεῖ ὅλοι οἱ ἐργάται νὰ σταθρῶσουν τὰ χεῖρα των διὰ νὰ πέσῃ τὸ καπιταλιστικὸν σύστημα. Βραδύτερον ἀντελήφθησαν ὅτι αὐτὸ ἦτο ἀδύνατον καὶ προσεχώρησαν εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς βιαίας ἀσκήσεως τῆς γενι-

κῆς ἀπεργίας. Ἀλλὰ ἡ ἐπαναστατικὴ γενικὴ ἀπεργία ἀπαιτεῖ
μίαν πειθαρχίαν εἰς τὰς λεπτομερείας τὴν ὁποίαν δύσκολον γὰρ
ἐπιβάλλουν οἱ διευθύνοντες αὐτήν. Σήμερον ἐγκατελείφθη ἡ ἰδέα
αὐτὴ ἀπὸ ὅλους τοὺς σοσιαλιστὰς καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς
συνδικαλιστὰς. Ὅλοι οἱ ἐργάται ὁμῶς ἐφαρμόζουν τὴν μεταρρυθ-
μιστικὴν γενικὴν ἀπεργίαν, τὴν ὁποίαν ὡς πρᾶξις πολιτικὴν πρέ-
πει γὰρ ἀρμονίζουσαν μὲ τὴν ἐνέργειαν τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος.

Ὅπως εἶδομεν ἡ ἀπεργία εἶνε μία μορφή τῆς πάλης τῶν τά-
ξεων. Ἐχει ἀποτελέσματα οἰκονομικὰ καὶ πολιτικὰ ὅταν ἐκτε-
λεῖται μὲ πειθαρχίαν. Πρὸ παντός ἐξασκεῖ τὴν μαχητικὴν δυνα-
μιν τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Ἀποτελεῖ μικρὰν μάχην, εἰς τὴν
ὁποίαν ὁ ἐργάτης λαμβάνει τὰς πρώτας ιδέας τῆς μεγάλης κοι-
νωνικῆς μάχης. Ἡ ἀπεργία καὶ ἐπιτυχάνουσα δὲν ὀδύναται γὰρ
λύσει τὸ πρόβλημα τοῦ ἐργάτου. Ὁ ἐργάτης τὰς ἐπιτυχίας ἀπὸ
τῆς ἀπεργίας πρέπει γὰρ τὰς πέρνει ὡς προσωρινὰς. Τὸ τέλος
τῆς πάλης τῶν τάξεων ἢ λύσις τοῦ κοινωνικοῦ ζητήματος δὲν
θα συμβῇ παρὰ μόνον ὅταν οἱ ἐργάται καταλάβουν τὴν πολιτικὴν
ἐξουσίαν, καὶ μαζὺ μὲ τοὺς ἀγρότας δημιουργήσουν τὴν Σο-
σιαλιστικὴν Δημοκρατίαν.

„ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ“

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

(Προδωδινά γραφεία: Εγερτηρίου 14, Αθήνας)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΣΚΟΠΙΟΣ

Όργανωσις, καθοδήγησις και
υπεράσπισις τών συμπεδόντων
και δικαιωμάτων τών εργατών,
υπαλλήλων και άγροτών.

Κατάκτησις τής εξουσίας υπό
τών εργαζομένων τάξεων και
έθνικοποίησις τών μέσων τής
παγωγής και ανταλλαγής.

Καταπολέμησις τής εκμεταλλεύσεως εις όλας αύτής τās μορφάς.

Μεταβολή τής πλουτοκρατίας κοινωνίας εις κοινωνίαν Σοσιαλιστικήν.